

Letnik II.

v lažnjivi obleki.

Štev. 24.

Izhaja v mesecu dvakrat, kedar ga je volja. — Veljá celo leto 2 gold. 40 kr., pol leta 1 gold. 20 kr., četrť leta 60 kraje. Posamezne številke se dobivajo po 10 kr. v Klerr-ovi bukvarnici na vélikem trgu št. 313.

Ukaz.

Mi „Brenčelj“ I., pravi naslednik mrčesa, kterega je vstvaril Bog peti dan, da nadleguje ljudi in živino, se ponižamo vsem, kteri Nas zastonj, v „kotrobant“ ali pa za denar beró, naznaniti, da smo sklenili v Svoji previdnosti v Našem kraljestvu dozdanji red tako-le spremeniti:

1. Z novim letom počenši bodemo odsekali si staro glavo in si nasadili drugo, da se držimo šege mrčesov, kteri se večkrat slečejo.

2. S to glavo bomo kazali se po **trikrat na mesec**, in sicer v začetku, v prvi in v drugi tretjini meseca, a dneva ne pové nobena pratika.

3. Za te izlete Vam bomo naložili davka **3 gold. za celo leto, 1 gold. 50 kr. za polovico in 80 kr. za četrť leta** s pristavkom, da se ta davek plačuje **naprej**, kakor je navada v avstrijskem cesarstvu. Kdor bi pa proti plačeval, naj se oglasi s sreberno avstrijsko desetico pri gospodu Klerru na vélikem trgu, kteri je pooblaščen, prejemati ta davek in ga oddajati Naši glavni državni blagajnici.

4. Ako bi se utegnil najti kje kak upornik, kteri bi ne hotel odrajtovati gori omenjenega davka ali bi se celó predrznil odpasti od Naše države in prestopiti v rajde onih, kteri Nas brezplačno ali celó ne sprejemajo ali ne beró, se bo vpletel v Našo sodnijsko preiskavo, iz ktere ni druge poti, kakor edina, ki pelje v brezno renegatov in mlačnežev, ktere smo pljunili že davno iz Svojih ust.

5. Kdor je dolžan davek za 1870. leto in priklado za Našega brata „v koledarjevi obleki“, temu se ostro zaukaže, da plača do konca tekočega leta. Naš prvi opominjevalec je lastna vest, a drugi „rešpehtarjova kuharica“, ktera bo prišla vsacega osebno tirjati, če bo protil Našemu ukazu.

6. Kar se tiče Našega Veličanstva, bomo se držali strogo Svoje ustave; kar se bo premenilo, se bo premenilo le med mejami Naše ustave, med kterimi bomo še bolj razposajeni, kakor smo bili do zdaj. V Naši kuhinji se bodo pekli nemčurji, liberaluhi, ustavoverneži, renegati in drugi dobrotniki Naši in Našega naroda; ker jih je kot listja in trave in rastejo iz tal kot gobe po dežji, ni se bati, da bi kdaj oslabela naša okrogla konštitucija ali da bi si polomili zobé nad bolj pusto pičo ali da bi se morali lotiti celó Slovencev.

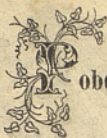
7. Geslo Naše bo enako do sodnega dne; glasilo se bo za Slovence, liberaluhe, nemčurje in renegate: **Proklete grablje!**

Dano v Našem glavnem gnjezdu nemškutarije konec družega leta Naše slave, v začetku tretjega leta našega pikanja.

„Brenčelj“ I.,
najsitnejši vseh mrčesov.

Slovó

staremu letu.

ober', nesramni starec sivi,
Nesrečna, ozka vsem kopita,
Za tabo malo bude žita
Na s krvijo gnojeni njivi.

Zares so le nekteri krivi,
Da je človeška kri prelita.
A zver, krvi ki nikdar sita,
Rodil si ti v pošasti živi.

Zatoraj le se vlezi v jamo,
Svetili bomo tebi s slamo;
Pogrebeec žalostnih ne bo.

Solzice, ki pobitim tekle,
Naj tebe bi še v jami pekle,
Naj bi težile ti zemljó.

Modri očetje.

Naš slavni nemčurski mestni magistrat jako previdno ravna s spravljenjem snegá iz mestnih cest in ulic. Dokler se ga solnce ne loti, ga pustí tudi mestni urad pri miru. A res je ganila skrb teh očetov za snažnost mesta srce vsacega, kdor je videl, kako so v južnem vremenu vozniki, kateri so naložili voz poln snega, se trudili, da bi jim ne skopnil na poti do Ljublanice, a zastonj; jug jim ga je topil do malega. Ko bi bil mestni magistrat, kateri je pustil sneg že tri dni na ulicah, čakal le še tri ure, bi bil jug brezplačno storil to, kar so očetje drago plačali.

Naj pride še kdo in zabavlja čez mestni magistrat! Prislonim mu jo, da bo pri tej priči tri solnce videl.

Črtica,

kakoršna se utegne prigoditi v Ljubljani.

Bistroumni gosp. dr. Suppppan, po milosti Dežmana in konšt. društva župan ljubljanskega mesta, se misli, kakor se vnovič čuje, odpovedati županstvu. Ne da bi se kdo vstrašil te novice in bal za Ljubljano, kajti dobro je znano, iz ktereга namena se razširjajo take govornice.

Da bo pa vsak prav brez skrbi spal, mu že zdaj povemo, kako se bo ta komedija končala.

Vseh 29 modrijanov mestnega zastopništva se bo podalo v pinjah in frakih k najmodrejšem in ga prosilo na kolenih — na videz, se vé da — da bi se mož jasne modrosti ne odpovedal županstvu ter ne pahnil nesrečnega mesta naravnost v brezno pogubljenja. A župan si ne dá omečiti zlahnega srca, vse besede so bob v steno. Že se odpravlja poparjena četa 29tih, cd katerih skrivaj vsak misli na županovi prestol, kar se župan obrne in vnovič vpraša že odhajajoče:

„Čemu ste prav za prav prišli k meni? Česa ste me prosili?“

„Da bi še ostali župan našega mesta“, vsklikne eden.

„A to pa že, z velikim veseljem, če Vam s tem vstrežem“.

In 29 modrijanov zapustí dvorano, 29 očetov, katerih bi bil vsak rad župan, in komedije je konec, a dr. Jožek Suppppan ostane župan in to je velika sreča za — njega samega.

Rešpehtarjova kuharica.

Dons se m' pa mudí.
Sej b' še ne bla peršla,
ke b' dons ne blo glih ta
zadenkrat, k' se letas še
vidmo. Sem Vam pa le
peršla vsem vesele praz-
nike in nov let vošt, de
ne bote rekli, de jest ne
zastopim malere.

Tok Vam pa vošim
no, vse, kar si le sami
pervošite, k' ne vem glih,
kaj si vsak želi. Samo
za sebe pa za gospoda
„Brenceljna“, k' sva že
delj cajta pekont, vem,
kaj b' blo najboljši: da
b' blo dost abonentarjov.
Če jih to let le 500 per-
dobé, pa so rekli, da mi
bodo kupil nov bertah
pa kambrikasto kijkljo. Polej bo pa že, zato Vas prosim,
naročite si „Brenceljna“, če že prov za špas, saj ni treba,
da b' mu zapisal dušo, koker se kdo zapiše + + +. Saj
ta kontroht ne gilta zmeraj, kder nočte več plačvat, pa
je oblezan.

To sem Vam votla dons povedat, družga nič, zato k
nimam cajta, k' sem že derehtarca tajč tejatra v Ibljan.
Drug let se bomo pa večkrat vidli, k' so gospod „Bren-
celj“ rekli, da bomo šli po trikrat na mesec na špencir.
To bo fletno! — Adijo, adijo za ta cajt, sej se bomo vsi
spet vidli.

Nove in pogrete smešnice.

Skop starec leží na smrtni postelji. Zdravnik mu na-
znani, da bo komaj 48 ur še živel. „To bi bilo strašno“,
odgovori bolnik, „sv. Juri je še le čez tri mesece in do
tje sem že plačal svoje stanovanje“.

Matija je rekel Janezu, da je lažnjivec, in je bil zarad
te besede obsojen za 24 ur v zapor. To ga strašno jezi,
vgiblje in vgiblje, a ne najde načina, kako bi se maščeval
nad Janezom. — Nekega dne se Janez zopet prav debelo
zlaže; zopet je Matiju beseda „lažnjivec“ na jeziku, a
spomni se prestane kazni. Vendar ga srbi, da bi Janezu
povedal pravo in po nekolikem premišljenji mu reče: „Veš
Janez, da te ne žalim rad. Vendar ko bi mi rekli na pr.
gospod fajmošter: „Pripelji mi najnesramnišega lažnjivca“,
bi prišel k tebi, bi ti potrkal na ramo in bi rekel: „Janez,
gospod fajmošter želijo s tabo govoriti!“

Tat vkrade pri spovedi duhovniku uro iz spovednice
in se spové: „Kradem“. — „Moj sin“, ga opomni spo-
vednik, „moraš reči, da si kradel“. — „Sem kradel“, od-
govori tat, kateri je med tem tatvino dovršil. — „Moraš
vkradeno blago nazaj dati“, reče duhovnik. „Ga bom dal
Vam nazaj“, pravi tat. — „Ne, jaz ga nočem“, odgovori
spovednik. — „Če pa okradeni noče vzeti blaga nazaj“,
vpraša tat, „kaj mi je storiti?“ — „Če bi bila taka, pa
smeš obdržati blago“, odgovori, nič hudega misleč, du-
hovnik.

Slovenec se prepira z nemškutarjem. Besedá dá be-
sedo in tako se prav do dobrega razpreta. „Ti nisi naše
vere“, pravi Slovenec razkačen, „ti si renegat“. Nemšku-
tar, razdražen ko petelin, teče k sodniku ter toži Slovenca
zarad razžaljenja časti. Sodnik ukaže Slovencu, da pre-
kliče besedo „renegat“. — „Če ga je ta beseda razžalila,
dobro, jo bom popravil“, pravi Slovenec. „Tedaj, Miha,
renegat nisi, ampak — Kljun!“

Pogovori.

Jože. Vojska vendar-le dalje traja, kakor bi človek mislil.

Jaka. To je vse zaradi tega, ker Prusi nimajo generalov, kakoršne smo imeli mi 1866. leta. Če bi jih imeli, kedaj bi bila že vojska pri kraji!

Tine. Če si kaj „kunšten“, Tone, ti bom dal zastavico. Čuj in dobro premisli, preden mi odgovoriš. Kaj je Dežman, kedar gre brez dežnika (marele) po dežji?

Tone. Haha! Stara šala! Moker je.

Tine. Nisi je vganil, Tone!

Jože. I no, kaj pa je?

Tine. Renegat!

Jože. Ne vem, kako je to, da me danes tako strpen-sko glava boli.

Jaka. Si bil pa že pri „Verfassungstagu“.

Grajšinski ferboltar.

Tri sto medvedov, per mej Dunej, buzaraca, permaruš, pa nič klet. Spet bo en let hin, jest sem pa le še ferboltar. Ke b' bil človek za ministirstvo študiral, b' imel že dons 4000 gld. penzjona. Če bom še enkrat na svet prišel, per mej Dunej, na nič družga se ne bom vrgel, koker na politiko. Če je človek politikar, ga entveder zapro, al pa postane minister.

Per mej kokoš! Let gre h konc, je že tist cajt, k' se je rodil kralj judovsk. Letas se ne bo rodil le kralj, ampak še cesar, to se reče, ta star Bilje se bo pustil za nemškega cesarja ven klicat. Dete šentej! Do zdaj so Nemci zmiraj peli: Kje je nemški foterlond? Zdaj pa ne bodo imeli le foterlonda, ampak tud' cesarja, k' bo ta foterlond spravil pod se, koker koklja piške al pa koker skobec goloba. Bo pa treba gratulirat nemcam za tako novoletno šenkengo.

Naši Nemci ali pa Prajzarji bodo zdej imeli dva cesarja. Ker prebivajo na Estrajharskem, imajo že enga cesarja; ker se pa bigecajo s Prajzam, bojo dobil še enga. Do zdaj so se pisali eni „c. k.“ (to je „cesarsko-kraljevi“ ali, da lohko vsak zastop, „estrajharsko-prajzovski“), zdaj bodo pa menda „c. c.“ (to je „cesarsko-cesarski“). Več ne smem povedat, če ne, me zapró še pred novim letom, zato se pa priporočim do novga leta.

Tri sto medvedov!

Vabilo — na limance.

(Po „Brencljnu“ iz prijaznosti do „Tagblatta“ sprejeto.)

Ko se je osnoval naš list, zgodilo se je to iz tega namena, da imamo list pri rokah, v kterega tlačimo vse smeti, kar jih naberemo po Slovenskem, in kterih nismo mogli spečati v vnanjih listih. Tudi je bilo mnogo umazanega perila, kterega še celó židovski listi niso hoteli prati, in vse to je bilo vodilo pri ustanovi našega lista.

Če pregledamo svoje dosedanje delovanje, moremo ponosno reči, da smo vse storili, kar se sme zahtevati od lista za laž in domače škandale; opomnimo le na lepo zbirko grdih laži, ktere se dobivajo pri nas v posebnem odtisu, na znano brezijsko svinjo, s ktero smo dosegli vrhunec svoje naloge, na mnogo zabavljivih člankov, s kterimi smo počrnili Slovence in zlasti njihove voditelje,

da so bili črni kot zamorci, na kupe blata, kterega smo zmetali na klerikalce in druge nespodobne ljudi itd. itd.

A naša naloga ni še dovršena. Še je v „Slovenji“ dokaj gradiva za otesane in neotesane laži, še niso vsi Slovenci zamorci, še je kupe blata, in vkljub našemu marljivemu delovanju mnogo neoblatenih klerikalcev, tudi svinj se bo še kaj našlo neobritih, zato ne moremo, ne smemo izpustiti lista, kteri nam je za domačo rabo in gledé naših namenov, našega značaja kakor nalašč. Ne popustimo ga radi in bi ga tudi ne, ako bi zamogli plačevati sami velike stroške, kterih ne plačajo naročniki; kajti nismo tako predrzni, da bi zahtevali od tistih, kterim se naš list ne gnjusi, še plačilo. Dokler so nas dosegali curki od zgorej in nam po skrivnih potih dohajali groši, je bilo že še. A zdaj so se zaprle jezi, za časopisje ministerstvo ne bo dalje dajalo denarja in naš žep je preplitev. Tedaj smo primorani, povzdigniti ceno lista za nekoliko goldinarjev. Radi pripoznamo, da list še toliko ni vreden, kolikor je veljal do zdaj, kajti v celi Avstriji se ne more niti eden dnevnik z nami meriti, kar se tiče vrednosti, a vendar mi ne moremo drugače, ker nas nočejo podpirati niti pruski niti avstrijski tolarji.

Gledé na vse to smo tako predrzni, da bomo dalje izdajali naši stranki tako potreben list, kteri se bo držal dosedanjega gesla: „za laž in omiko po svinjskih obrutih glavah“.

Vredništvo „Tagblatta.“

Spominki.

Napihnjenemu ustavovercu.

Ni bil minister sicer, a mnogo korist deželi;
Ta je dežele korist, da ti še plavaš na dnu.

Renegatu.

Zdravo naróda teló trpelo gnjilobe ne bode;
Kar se od njega odkruš', bolna gnjiloba je vse.

Mlačnemu Slovincu.

Ti si „Slovenije“ sin? Potrebno, da to si povedal;
Kdo bi se nadjal, da ti blago „Sloven'jo“ poznaš?

Kranjcu.

Praviš, da nisi nemčur, a tudi ne bister Slovenec;
Vendar v „Sloven'ji“ živiš, jezik Slovenca je tvoj.
Znana ti bode žival, ki leta po zraku, a tič ni,
Cvili ko miš a ni miš; zove se grd — netopir.

Zabavljivcu.

Jezik človeku je dan, da molčí in če treba, ga rabi,
Tebi pa jezik za to, dražiš da mirne ljudi.

Babilonski stolp.

Bilo je v tistem času, ko se je prijela velika prenatpnetost in ošabnost izvoljenega ljudstva v Avstriji, ko je hotel biti vsak minister, vsak gospodar družega.

In ljudje so rekli drug družemu: Idimo in napravimo ustavovernosti svečavo 21. decembra, da bo svet strmel in se čudil delom naše besede in politične zrelosti. In so šli in se zbrali in neslanih govorov in nasedlanih besed ni bilo konca ne kraja do polnoči.

In duh človeški je videl to prevzetnost in se mu je mrzilo početje predrznega ljudstva zakona, kteremu se je reklo ustava, in je sklenil, zmešati jezik in um tega zaroda. In poslal je med-nje vinskega in piva duha in ta sta jih obsedla po polnoči in jim zmešala besedo in um, tako da proti jutru ni razumel drug družega.

In to je bil babilonski stolp, kterega so zidali ustavoverneži 21. decembra.

In svet še dalje stoji.

Na odpust (urlaub)

gredó, ker niso več za rabo, konec leta sledeči gg. sodelalci „Brenceljnovi“:

Dolgi Frice, tudi dr. Kasmacher, zarad popolne nezmožnosti, dalje biti kaj veljavna oseba.

Profesor Heureich tako dolgo, da se iznajde druga svinjska dežela.

Pisker tako dolgo, dokler se zopet ne blamira na javnem odru.

Oče Pajk za vselej, ker je šel tje, kjer muh ni.

Juri Zavašnik tako dolgo, dokler ni stolni prošt.

Lesjak le začasno, dokler se ne potrebuje.

Kljunovemu Cenetu pa se prošnja ni mogla dovoliti, oziroma na to, da moramo tudi na Dunaji imeti kakega tiča, kateri poje nemčurske pesmi.

Mesto tih se pričakuje mnogo novih sodelalcev, kateri so se deloma že oglasili.

Iz nemške šole.

Učitelj. Povej mi, Nace, kako boš imenoval v nemškem jeziku dan „četrtek“?

Nace. „Freitag“.

Učitelj. Zakaj tako, povej mi?

Nace. „Tag“ se pravi „dan“ in ker imamo v četrtek „frej“, se more reči „Freitag“.

Črviv lešnik za gnjile zobe.

Vprašanje. Kako se imenuje tisti, kateri je v dežji „birman“?

Odgovor. Dežman.

Jedilni list

slovesnosti ljublj. ustavovercev 21. decembra.

Nagovor predsednika — z neslanimi in napihnjenimi fazani.

Pozdrav občinstva — s polivko á la ustava.

Dežmanov govor — s telečjimi ušesi.

Hvalisanje ustave — s telečjimi možgani.

Govor gosp. župana zoper Slovence — s španjskim vetrom.

Napiv vsem ustavovercem — z leskovim oljem.

Zabavljica vsem sovražnikom ustave — s pruskim maslom.

„Vivat“ nemčurskim Kranjcem — s zajčjim stegnom.

NB. Previdni gostilničar je preskrbel tudi dokaj slaničnikov za drugi dan, katere priporoča posebno tistim, katere bo po tej svečanosti pamet bolela.

N. Orec Politiški, gostilničar.

„Brencelj svojim.“

Zdaj smo leto dokončali,
Marsikrat smo se lasali,
Dostikrat smo vsi jokali,
Večkrat pa še se smejali;
Smo nemčurjem zabavljali,
Se za narod bojevali,
Pridno davke plačevali,
A ustavi kljubovali,
V slabi večkrat postlji spali.
Vendar zvesti smo ostali
Mamki naši, mili, zali.
„Brencelj“ svoje bralce hvali;
Ak mu bodo vsi plačali,
Bodo tudi lahko spali.
Če se boste naročvali,
In ne me brezplačno brali,
Bomo še besedovali,
A prijatelji ostali.
Leto je proč,
Lahko noč!

Javno zahvalo

izrekamo gg. bratom Kozlerjevim, kateri so z izvrstnim izdelkom svoje pisavnice največ pripomogli, da se je naša „Verfassungsféier“ 21. decembra tako glasovito pričela, vršila in končala, kajti ko bi ne bilo te pisavnice, bi se bile morale glavne točke programa naročiti iz Gradca.

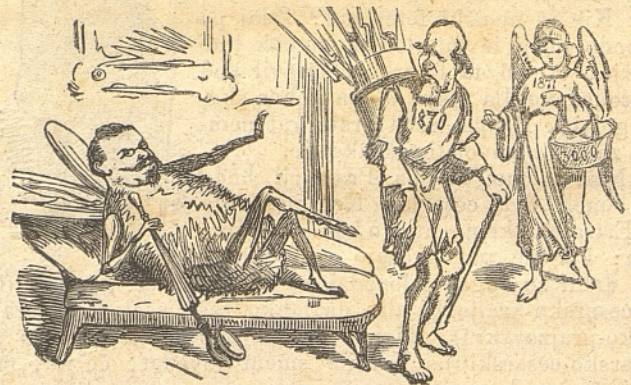
Odbor konšt. društva.

Rojstvo

kakoršnega obhajajo naši ustavoverneži 21. dne decembra.

Zadnji dan leta.

„Brencelj“: Kar odlazi, nesrečni stavec s krošnjo! Nisi prinesel družega ko vojsko. Še za tobak si človek ni prihranil. — Bo pa uni-le fantič bolj srečen! V cajnici nese nekaj, po čemur se mi sline cedé.

Listnica vredništva.

Gosp. dr. Krauss v Planini: „Brencelj“ se Vam sicer ne grozi in Vas noče razkričati kot zanikernega plačevalca. A vendar, ko bi prišel k njem kdo in bi ga vprašal, kdo noče na noben način plačati dolžne naročnine in se za prijazno pismo opominjevanje še ne zmeni in časnike hoče zastoj prejemati, bi „Brencelj“ prišel k Vam, bi Vas prijazno dregnil in rekel: „Gospod dr. Krauss, nekdo je danes popraševal po Vaši osebi“.

Trdovratnim dolžnikom: „Brencelj“ pričakuje od Vašega poštenja, da boste poravnali dolg do novega leta, če Vas že domoljubje ne opominja na svojo dolžnost.